

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ДЯДО МРАЗ

chitanka.info

Един господин се прибираше дома си. Беше късна зимна вечер. Валеше сняг. Духаше силен вятър. Господинът беше загърнал яката на скъпия си кожух. Виждаха се само очите му и носът. До една стена стоеше свит приведен човек.

Господинът го приближи и отмина, но след няколко крачки се извърна и пак го погледна. После спря, помисли и се върна при човека. Той беше изнемощял, премръзнал старец. Коленете му и лактите бяха съвсем голи. Човекът трепереше цял и все повече и повече се привеждаше към земята.

Господинът го съжали. Той го повдигна, разпита го кой е и какво прави тук. Старецът едва можа да му разкаже, че е сам и няма никъде никого на света, че е просяк и че живее накрай града в една запустяла барака. Спрял се тук, защото не могъл да върви повече от студ и умора.

Господинът беше добър и милозлив човек. Той реши да отведе стареца да пренощува у дома му. Взе го под мишница и го поведе по заледената улица.

Бяха близо до дома му и бързо стигнаха. Влязоха вътре. Малките Минко и Розка припнаха да посрещнат татка си. Но като видяха дрипавия старец, изплашиха се и побягнаха назад.

Татко им се засмя.

— Не бойте се! Не го ли познахте? Този е добрият Дядо Мраз. Отивал да ви донесе подаръците, но премръзнал в бурята. Вижте го какъв е стар. Ще спи тази нощ дома и утре ще продължи пътя си.

Дойде и майка им. Бащата ѝ направи скрито знак да мълчи и въведе стареца в стаята за слугите. Там бумтеше затоплена печка. Старецът се пригръ. Донесоха му топла храна. Нахрани се и заспа сладко.

Утринта слугата го събуди и му даде едни стари дрехи на господаря си. Старецът се изми и облече топлите дрехи. Подире господарят го отведе на магазина си. Там имаха нужда от човек, който да отваря и затваря вратата след купувачите. Тъкмо работа за стареца. Той седеше по цял ден на стол — отваряше, затваряше и пак сядаше.

Когато децата станаха на утринта, не намериха стареца. Майка им каза, че рано-рано той заминал към една златна пещера, откъдето щял да им донесе подаръците.

Дойде и празникът. През деня слугата отнесе на стареца вехтия кожух и калпака на господаря си. На връщане отнесе дома

приготвената голяма елха. Внесоха елхата в гостната, майката я накичи с коледни свещици, със златни телове, със стъклени балончета и звезда на върха. Минко и Розка помагаха и крещяха от радост.

Мръкна се. В къщи и навън запалиха лампите. Децата взеха да се безпокоят.

— Мамко, кога ще донесе Дядо Мраз подаръците? Дали е намерил златната пещера?

— Не бойте се! — думаше майката. — Той иде вече. Тъкмо в полунощ ще бъде тука.

Дойде си и татко им. И той каза същото — тази нощ Дядо Мраз ще донесе подаръците. Вечеряха, веселиха се, но децата все се заслушваха и поглеждаха към вратата дали иде някой.

Наближи дванадесет часът. Всички заобиколиха елхата, запалиха свещиците и угасиха лампата. В стаята настана приятен полумрак, замириса на тамян и зеленина.

В това време на входната врата се зазвъни силно. Децата трепнаха и се спотаиха. Бащата изскочи навън. Чу се говор в коридора. Вратата на стаята се отвори и на прага в полумрака застана висок старец с дълга бяла брада, облечен в кожух, с кожен калпак на главата и торба през рамото.

— Тук ли живеят добрите деца Розка и Минко? — попита старецът с висок глас.

— Тук, тук, ето ги — отвърна майка им, като едва сдържаше смеха си.

— Къде са те? — попита пак старецът. — Нека дойдат, нося им нещо от златната пещера.

Минко и Розка приближиха разтреперани. Те хем се радваха, хем ги беше малко страх.

Старецът свали торбата и почна да вади от нея разни неща. Раздаде много подаръци — и на малките, и на големите. А най-сетне — и едно голямо автомобилче на Минко, а за Розка — тръстикова количка със заспала кукла в нея.

Старецът се изправи и метна пак торбата през рамо:

— Сбогом, деца! — каза той. — Догодина пак ще дойда с похубави подаръци. Бързам, чакат ме и други деца.

Старецът се обърна и излезе. Децата едва сега се поотпуснаха. Розка първа се съвзе:

— Мамко, познах го! — викна тя радостно. — Той беше същият премръзнал старец, който ноцува у дома.

— И аз го познах — обади се Минко. — Сега той имаше топъл кожух и калпак на главата също като татковите старите...

Бащата ги прегърна радостен.

— Мили деца — рече той, — ако бъдете добри и послушни, догодина нашият Дядо Мраз ще ви донесе още по-скъпи и хубави подаръци.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.